

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

ANN
LETHBRIDGEOVÁ

Výjimečná dáma
lorda Averyho

ANN LETHBRIDGEOVÁ

VÝJIMEČNÁ DÁMA
LORDA AVERYHO

PŘEKLAD

ZUZANA ŠRÁMKOVÁ

Milá čtenářko,

máme tu nový rok a já věřím, že do něho společně vykročíme šťastnou nohou. Věřím, že se i nadále budeme potkávat u příběhů nevšedních a odvážných žen, osvícených a tolerantních mužů, zkrátka lidí, kteří nějak vyčuhují z řady, kteří se nebojí přiznat si své city a potřeby a jsou ochotní pro lásku riskovat. A pokud otevřete knihu s názvem Spása samotářského hraběte, setkáte se s hrdinkou, která to vůbec nemá lehké, protože její geniální mysl ji často dostává do zoufalých situací, kdy jí ostatní nerozumí, považují ji za podivínku a výstřední stvoření.

Druhý titul s názvem Výjimečná dáma lorda Ave-ryho je zároveň prvním dílem minisérie Westramské vdovy. I v této povídce se můžete seznámit s pozoruhodnou mladou dámou, vdovou, která se svými přítelkyněmi, také vdovami, vzala život do svých rukou a rozhodla se podnikat. Ovšem zkostnatělá anglická společnost něco takového přijímala jen těžko, a tak i když byly dámy úspěšné, musely se svým „skandálním“ počínáním skončit. Východisko z obtížné situace nabídne, tak jako už tolikrát pravá láska.

Přeju Vám hodně štěstí a zdraví v novém roce, a aby příběhy nás všech měly šťastné konce.

S láskou

Váš Harlequin

Ann Lethbridgeová

VÝJIMEČNÁ DÁMA LORDA AVERYHO

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Lord for the Wallflower Widow

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2018

Překlad:

Zuzana Šrámková

Odpovědný redaktor:

Bohdana Hyřhová

© 2018 by Michèle Ann Young

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-083-7 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-084-4 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-085-1 (PDF)

PROLOG

Duben 1812

Redford Greystoke, hrabě Westram, upíral zrak na tři černě oděné, zahalené dámy, které stály před jeho pracovním stolem. Pohled na ně mu rval srdce.

Pod závoji se skrývaly tři krásné mladé ženy. Dvě z nich byly jeho sestrami, třetí švagrovou. Všechny ovdověly ve stejný den a ve stejnou hodinu. Jejich manželé byli naprostí idioti. Vůbec nechápal, co je to napadlo.

A jak je možné, že teď sedí, kde sedí.

Z hraběte se dvěma staršími bratry, jedním dědicem a druhým v případě potřeby náhradníkem, se stal posledním mužským členem rodiny s povinností postarat se o tyto tři zoufalé ženy. Právě to byl důvod jejich přítomnosti v jeho domě, a proto se ve vzduchu vznášelo napětí.

„Zůstanete pod mou střechou,“ zopakoval pevně Red. „Víc už k tomu nemám co říct.“

„Redforde.“ Lady Marguerite, jeho o dva roky starší sestra, se ujala role mluvčí. Zněla velmi klidně, ale on věděl, že to v ní vře. „Nemůžeš nám říkat, kde máme bydlet.“

Potíž s vdovami byla v tom, že se považovaly za nezávislé ženy. „Mohu, pokud budu platit účty.“

Zatraceně. Teď zněl jako trucující školák. „Ujasněme si to, dámy. Nemám prostředky na to, abyste mohla žít každá ve svém vlastním domě, ať bych si to přál, nebo ne. Budete žít u mě v Gloucestershiru, dokud vám neskončí období smutku. Po jeho uplynutí vám milerád otevřu londýnský městský dům, odkud budete moci vplouvat mezi svobodné pány.“

Lady Petra, jeho druhá sestra, na něj chvíli mlčky zírala. I přes hustý závoj, který jí zakrýval tvář, přesně věděl, jak vypadá její výraz, když je popuzená. Co se pohledů týkalo, byla Petra nedostižným mistrem.

„Jestli si myslíš, že si někdy vezmu někoho jiného...“ Kapesník v černé rukavičce zmizel pod závojem. Zavzlykala.

Redford v duchu zaklel. „Nikdo tě k ničemu nenuť. Pokud se nebudeš chtít příští rok zúčastnit sezony nebo chodit na plesy, můžeš beze všeho zůstat vdovou.“

Jenže jak znal ženy, neměl nejmenších pochyb o tom, že se začnou během několika měsíců samoty na venkově nudit a vzápětí žadonit o pozvánky na plesy nebo k Almack's.

Jeho švagrová Carrie, žena, která, jak u všech čertů doufal, nosí bratrova dědice, a proto byl se svatbou takový spěch, položila Petře dlaň na svěšené rameno. „To je v pořádku, drahá,“ řekla tiše.

Carrie Greystokeová se mu líbila. Velmi. Byla to praktická žena, která měla všech pět pohromadě, ačkoli jí něco muselo na chvíli zatemnit rozum, když souhlasila, že se provdá za jeho ztřeštěného bratra. Od manželovy smrti se naštěstí stala neochvějnou skálou opory v slzavých proudech smutku a šoku jeho sester.

Někdy mu připadalo, že je až příliš klidná. Měl podezření, že je to ten druh klidu, za nímž se skrývá

tiché zoufalství. Raději tu myšlenku zahnal. Jeho návrhu se všechny tři ženy bránily jako lvice a bylo zapotřebí využít všech dostupných prostředků, pokud nad nimi chtěl zvítězit.

„No tak, seber se, Petro,“ řekla Marguerite. „Takoví hlupáci, kteří se seberou a nechají se zabít, si nezaslouží, abys kvůli nim plakala.“

Bylo to trochu pokrytecké prohlášení, protože i Marguerite se rozplakala, když jim tu zprávu přinesli. To, že teď držela své emoce na uzdě, bylo dobré znamení. Přinejmenším v to Westram doufal.

Petra, která přišla nejen o manžela a milence, ale i o nejlepšího přítele, zabořila tvář do Carriina ramene a rozvzlykala se. Redford měl chuť udělat totéž. Několik krátkých týdnů si myslel, že se konečně dokázal vypořádat s dluhem, který po sobě zanechal jejich otec, dokud se mu země nepropadla pod nohama a nezanechala po sobě jen zející propast. Stále nechápal, co zlákal manžele těchto tří žen, aby se nechali naverbovat do Wellingtonovy armády. Jediné vysvětlení, které se mu doneslo od jejich přátel, bylo, že šlo o nějakou sázku.

Ať už je na to sebevražedné dobrodružství vyláhalo cokoli, byl to ten nejnesmyslnější, nejubožejší žertík...

Dost už.

S minulostí se nedalo nic dělat, bylo třeba se starat o budoucnost. Nejvíce ho šokoval rozsah Jonathánových dluhů. Pohltily každický cent z bohatství, které do rodiny přinesl sňatek s Carrie, a ještě to bylo málo. Bylo pro něj nerozluštitelnou záhadou, jak mu mohlo uniknout, že jeho bratr zabředl do tohoto druhu bahna tak hluboko.

Druhým nepochopitelným tajemstvím pro něj byly záměry jejich otce, když dovolil svým dcerám

provdát se za muže bez majetku a bez budoucnosti... pokud to ovšem nebylo jednoduše tím, že starý pán byl v otázce svých dcer přehnaně shovívavý a dával jim vše, po čem jejich srdce zatoužilo.

Ostatně proto s nimi měl on sám teď takové trable.

„Myslím, že by bylo nejlepší, kdybys nás nechal, abychom se alespoň pokusily poradit si samy,“ navrhla Carrie nad hlavou vzlykající Petry. „Nebudeme ti na obtíž, Westrame. Máš mé slovo.“

Pokud Carrie podporovala šílený plán jeho sester, byl ztracen. Rozumná, s nohama na zemi a stejně tvrdohlavá jako ony, se nikdy nevzdá. Možná bude přece jen nejlepší, když se na vlastní kůži přesvědčí, že pokud jde o skutečný svět, jsou bezbranné jako malé děti. Pak budou naslouchat rozumným argumentům, *jeho* rozumným argumentům, a dají si říct. Rozhodil ruce.

„Jak je ctěná libost. Máte tedy období smutku na to, abyste to zkusily. Co se kapesného týče, nemohu si toho dovolit mnoho.“ Vrhł na Carrie omluvný pohled. „Je mi to moc líto, ale všechny peníze, které jsi přinesla do manželství, padly na splacení Jonathánových dluhů.“

Redův bratr dokázal okouzlit Carriina otce natolik, že mu svěřil dokonce i peníze, které jí patřily jako vdovské, aby je použil na investici, která jim měla všem přinést, jak to Jonathan nazval, *životní změny*. Kdyby si starý pán nejprve promluvil s Redem, možná se tomu dalo předejít. A Jonathan by možná ještě dnes žil.

„Nahradil bych to, co můj bratr zpronevěřil, kdybych ty peníze měl. Ale nemám. Možná časem...“ Odmlčel se. Rozhodně mu nebylo lehké u srdce.

Jeho sestry na tom finančně nebyly o nic lépe. Když zjistil, v jakém nepořádku nechali jejich manželé

rodinné záležitosti, byl znechucený. Povzdechl si. „Dám vám k užívání Westram Cottage v Kentu za předpokladu, že vám k životu tam bude stačit vaše kapesné.“ Pohlédl na ně. Tohle byl zjevně jediný způsob, jak si zachovat důstojnost. „Budu na vás dohlížet.“ *Do měsíce mi budete s prosíkem klepat na dveře.*

Marguerite vstala. Carrie udělala totéž a pomohla na nohy i Petře. Její výška v porovnání s výškou jeho sester Redforda odjakživa překvapovala. Rodina Westramů byla spíše nižšího vzrůstu.

„Děkuji ti, Rede,“ řekla Marguerite a její hlas byl vřelejší a laskavější než na začátku jejich rozhovoru. „Nebudeš toho litovat.“

Ale ano, jistěže bude. O tom nepochyboval. Ostatně, litoval toho už teď. Když se dámy odporoučely, nalil si Westram brandy a jedním douškem do sebe hodil celou sklenku.

PRVNÍ KAPITOLA

Duben 1813

Carrie Greystokeová pečlivě setřela prach z každé police, jako to od otevření malého obchůdku před třemi dny dělala každé ráno. Umístila do výlohy to, co považovala za *pièce de résistance* obchodu, přepychový klobouček s třesňově červenou stuhou zdobený látkovými květinami, a zaujala místo za pultem.

Její naděje pohasínala. Za celé tři dny od otevření *Nevídaného kloboučnictví* nevstoupil do malého krámku jediný zákazník. Pokud brzy něco neprodá, bude se muset pravděpodobně smířit s porážkou. Představa, že půjde za majitelem domu s omluvou, že se zmýlila, když mu se vši jistotou tvrdila, že výsledky tvrdé práce svých švagrových určitě prodá, byla k nesnesení ponižující. Marguerite s Petrou vložily do kloboučků měsíce tvrdé práce, ale zdálo se, že zbytečně. Pan Thrumby dost riskoval, když jí obchod pronajímal, a udělal to jen kvůli dlouholetému přátelství s jejím otcem.

Možná, že kdyby se nacházel na Bond Street, a ne na méně módní Cork Street... Jenže pak by byl jeho nájem příliš vysoký, už takhle musely spojit všechny své skromné prostředky, aby zaplatily za první měsíc.

Místnost působila lehce stísněně a měla podlouhlý

tvár. Jednu stěnu lemovaly police, na nichž byly na malých stojanech vystaveny kloboučky a pult, za nímž stála, měl skleněnou desku. Bylo to sice trochu extravagantní, ale jinou možnost neměla, pokud chtěla vystavit i malované vějíře, krajkové rukavičky a dámské vyšívané střevíce, které rovněž vyrobily její švagrové.

Po hodině se Carrie sesunula na stoličku. Možná by měla znovu změnit výlohu? Co, proboha, řekne Petře a Marguerite? Budou příšerně zklamané, pokud se za dva dny vrátí domů a nebude mít čím je za jejich úsilí odměnit.

Na výlohu padl stín. Carrie se narovnala a na rtech se jí objevil úsměv. Stín však pokračoval dál ulicí. Srdce se jí sevřelo.

„Budu hned zpátky, slečno.“

Jeb byl ve Westram Cottage taková holka pro všechno. Doprovodil ji do města den před otevřením obchodu a byl to on, kdo jí pomohl s instalací policových regálů a vnesl dovnitř pult, který koupila v zapadlém obchodě v Seven Dials. S jeho pomocí také zařídila místnost v zadní části obchodu, kterou využívala jako byt, do Kentu to bylo příliš daleko, než aby se tam vracela každý večer.

Marguerite z toho nebyla nijak nadšená, ale ustoupila, když Carrie navrhla, že se bude každou sobotu večer vracet domů s Jebem jako doprovodem, aby s nimi mohla jít v neděli do kostela. Zpět do obchodu se měla vracet v pondělí odpoledne s novými výtvary svých švagrových.

„Doručil jsi všechny letáky, které jsem ti dala, Jebe, na správné adresy?“

„Ano, madam.“

Letáky byly dalším nákladným nápadem, který si

nemohly dovolit, ale bylo třeba, aby se lidé o jejich obchodě dozvěděli. Inzerát v novinách by jistě oslovil víc lidí, ale ten už by zaplatit nedokázaly.

Bohužel neměla tušení, zda se letáky dostaly do správných rukou. Možná by si měla jít stoupnout ke vchodu do Hyde Parku a sama je rozdávat kolemjdoucím. A ne jen tak ledajakým kolemjdoucím, ale urozeným dámám se smyslem pro módu. To by mohlo fungovat.

Dnes se tam kolem páté hodiny vydá. Bylo štěstí, že byla ve společnosti do značné míry neznámá, protože se před svým ukvapeným sňatkem s Jonathane nestihla seznámit s příliš mnoha lidmi. Jejich svatba byla navíc jen malou rodinnou záležitostí, protože Carriin otec umíral. Proč si ji Jonathan vůbec vybral? Potlačila tu myšlenku a s ní spojenou bolest.

Přiznej si to, Carrie. Vybral si mě, protože hledal cestu, jak se dostat ze svých finančních problémů. Její otec se o tom musel nějak dozvědět a v obavách o její budoucnost, až zemře, učinil Jonathanovi nabídku, kterou nedokázal odmítnout.

Když Carrie před začátkem sezony přijela do Londýna, o ničem z toho neměla tušení. Na Jonathana ji upozornila teta, když se poprvé projížděly kočárem londýnskými ulicemi. Uklonil se jí a ona souhlasila s tetou, že je opravdu velmi pohledným džentlmenem. Druhého dne se jí objevil u dveří na dopolední návštěvě a o několik dní později ji požádal o ruku.

Všichni říkali, že to byla láska na první pohled. Byla pěkně hloupá, že takovým nesmyslům uvěřila. Při zpětném pohledu to bylo jasné, jako že slunce vychází na východě: vzal si ji jen proto, aby se dostal z dluhů. Kdyby to bývala věděla, nikdy by se sňatkem nesouhlasila, dokonce ani proto ne, aby potěšila

umírajícího otce. Byl tak nadšený, že se jeho dcera stala šlechtičnou!

Každopádně ji ani ve snu nenapadlo, že její ženich hned ráno po obřadu vezme nohy na ramena. Nepochybně nesnesl pomyslení, že by měl žít se svou prostou, středostavovskou, obhroublou manželkou. Carrie to nesmírně bolelo. A co hůř, neprokázal jí ani tu laskavost, aby s ní strávil svatební noc.

Právě toto odmítnutí ji zasáhlo víc než cokoli jiného. Vzpomínka na něj bolela i teď, obzvlášť, když za dlouhých zimních večerů ve Westram Cottage poslouchala, jak si švagrové s chichotáním povídají o manželských radovánkách. Pravdu o své svatební noci jim nikdy neřekla.

„Polož to, co zbylo, na pult, Jebe, prosím. Je načase, aby ses vrátil do Westram Cottage. Jsem si jistá, že ostatní dámy mají pro tebe spoustu práce.“

Jeb se poškrábal na neoholené bradě. Chudák musel spát s koněm ve stáji nedaleko obchodu, protože tu neměl kde jinde složit hlavu.

„Jste si jistá, madam? Nerad vás tu nechávám samotnou. Londýn je hnízdem neřesti. To říkala moje máma.“

„Budu v naprostém pořádku, Jebe. Zámky na dveřích a mříže v oknech mě chrání víc než dostatečně, a vrátný pana Thrumbyho zažene každého vetřelce.“

Muž pana Thrumbyho hlídával v noci zadní vchod do obchodu, ale Jebův výraz zůstal pochybovačný. Carrie však neústupně trvala na svém.

„Jak si přejete, paní Greystokeová.“

Formální použití jejího manželského jména byl Jebův způsob, jak jí dát najevo, že se mu její rozhodnutí ani trochu nezamlouvá. Jenže Carrie to vnímala hůř. Ona si to jméno *nezasloužila*. Ve skutečnosti se žádnou paní Greystokeovou nikdy nestala. Ne

doopravdy. Nikdo netušil, že ji používání manželského jména připomíná manželův odpor a pálí ji jako kyselina.

Přiměla se myslet na mnohem naléhavější věci. „Uvidíme se tu opět v sobotu odpoledne.“

Jeb zvedl prsty k čepici a obrátil se k odchodu. Teď byla opravdu odkázaná jen sama na sebe. Vysunula horní zásuvku pultu, vyndala tři krajkové vyšívané kapesníčky a položila je do výlohy. Kapesníky nebyly tak drahé jako kloboučky a čepce. Levnější nákup by mohl přece jen někoho nalákat dovnitř. Poposunula jeden z kloboučků tak, aby byl zvenčí vidět v zajímavějším úhlu a vrátila se za pult.

Jeden prodej, prosila v duchu. Pak si budu jistá, že jsem na správné cestě.

Lord Avery Gilmore, mladší syn vévody Belmanea, vyšel na ulici a zamrkal, když ho na chvíli oslepily paprsky odpoledního slunce.

Vrátný herního doupěte, v němž strávil mnoho uplynulých hodin, za ním zabouchl dveře. Avery se ušklíbl. Měl za sebou poměrně úspěšnou noc a v kapsách dost peněz na to, aby to stačilo nejen na jídlo na sestřině stole po dobu několika dní, ale také na uhlí do krbu a láhev skutečně kvalitní brandy.

Neměl ve zvyku vracet se domů s prázdnou. Poté, co s ním otec přerušil styky, protože si odmítl vzít ženu, kterou mu vybral, opustil Anglii a vypravil se za oceán. Měl za sebou několik let života na různých kontinentech, kde se zdokonaloval v hazardních hrách.

Včerejší noc a dnešní ráno byly úspěšnější než jindy. Možná se na něj opět usmála Štěstěna. Což bylo dobře. V cizině se o sebe dokázal velmi dobře postarat, ale když se od staršího bratra dozvěděl

o problémech jejich sestry, pocítil finanční odpovědnost i za ni. Přinejmenším do doby, než její manžel dokáže vydělat dost peněz na to, aby svou rodinu uživil advokátní praxí. Avery věřil, že to bude brzy, protože byl nedávno povolán do advokacie a přijat jako koncipient v jedné z londýnských advokátních kanceláří.

Po téhle noci bude moct konečně Lauře říct, aby si s penězi alespoň po nějakou dobu nedělala starosti, a bude to pravda.

Spěšně zamířil ke svému bytu, když se zastavil při pohledu na velmi pěkný klobouček ve výloze obchodu vyleštěné do zrcadlového lesku na opačné straně ulice. Vlastně ho zřejmě zaujala hlavně ta čistota. Něco takového člověk v zapadlých uličkách vedoucích z Bond Street nenacházel často. Přešel ulici, aby si klobouk prohlédl zblízka, pečlivě se vyhýbajíc hromádkám koňského hnoje i tulákovi povalujícímu se v jedněch otevřených dveřích. Takoví jako on uměli člověku mžikem oka rozříznout peněženku, pokud si nedával pozor.

O podvodech věděl Avery skoro všechno. Majitel podniku *Ragged Staff*, který právě opustil, ho obvinil ze švindlování, protože tak rychle prokoukl jeho fintu, jak své zákazníky ošidit o výhru. Chvíli to dokonce vypadalo, že si bude muset probít cestu ven vlastními pěstmi, nebýt zásahu dalších hráčů, kteří byli až příliš rádi, že někdo pro změnu vyhrál. Holubi k oškubání to sice byli, zelení jako tráva také, ale *i oni* byli džentlmeni.

Zatímco hleděl na klobouk vystavený ve výloze, mírně zavrával. Potrásl hlavou, aby si ji pročistil. Příliš mnoho laciné brandy, ačkoli opilý ještě zdaleka nebyl. Ono zavrávání měl mnohem víc na svědomí nedostatek spánku, i když nepochyboval, že ho

bude později ďábelsky bolet hlava. Zamžoural na klobouček. Fialky a drobné primule zdobící krempu nebyly pravé, jak si zprvu myslel, ale ušité z hedvábí.

Klobouk nechtěl, ale měl v úmyslu koupit kytici, kterou bude moct později věnovat paní Luttrellové. To sladké ubožátko po podobných známkách pozornosti přímo bažilo. Zvednou jí náladu hedvábné květiny?

Zamlžil se mu pohled. Zatraceně. Byl opilejší, než si myslel. Opravdu se potřebuje vyspat. Ale také potřebuje dárek...

Hedvábné květiny vydrží déle.

A nepochybně také víc stojí. Mimi Luttrellová však bude s takovým důkazem pozornosti vstřícnější. A pro jednu měl v kapse víc peněz, než předpokládal.

Vešel do úzkého obchodu. Zpoza pultu se zvedla vysoká, *pozoruhodně vysoká* mladá žena. Její tvář nebyla přímo hezká, ale pohledná, s jemnými šedými očima a ústy, která žadonila o polibek, přestože se právě teď mračila. Proč se mračí?

Sakra, je ale opravdu vysoká. Ne tak vysoká jako on, ale neměla k tomu daleko.

„Dobrý den, pane,“ řekla příjemně hlubokým hlasem. „Čím vám mohu posloužit?“

Překvapeně na ni hleděl. Navenek opravdu vypadala jako prodavačka, měla šaty tmavé barvy a na hlavě čepec, ale zněla jako dáma, přestože měla severský přízvuk.

Ty měkké, plné rty se nesouhlasně našpulily. „Děje se něco?“

Donutil se přesunout pohled od jejích úst k očím. Zpět k úkolu, který má před sebou. Věnoval jí svůj nejšarmantnější úsměv. „Vůbec nic se neděje. Jen jsem nečekal, že mi ráno rozjasní tak krásná dáma.“

Znovu se zamračila. „Je po poledni, pane, a toto je dámské kloboučnictví. Možná jste si spletl místo, kam jste chtěl vejít?“

Cítil, jak se mu pod nohama zhoupla podlaha a dost ho překvapil i naprostý nedostatek důkazu okouzlení této dámy jeho úsměvem. Přece se usmál se, ne? Byl si tím jistý. „Odpusťte. Vím přesně, kde jsem. Váš obchod má pozoruhodnou škálu velmi pěkných kloboučků.“ To by jí mělo zalichotit. „A vy, jak jsem si všiml, máte pozoruhodně krásné oči.“

Do tváře jí vstoupil údiv. „Pane...“

Dnes ráno očividně není při smyslech. Anebo tato dáma nemá absolutně žádné sklony ke koketování. „Kolik chcete za fialky, madam?“ Opět zavrával, takže se raději opřel bokem o pult.

Zneklidněně couvla a zatvářila se zmateně. „Za fialky?“

„Ano, za fialky. Ve výloze.“

„Tam nejsou... Aha, vy myslíte ty na kloboučku. Ty nejsou na prodej.“

O tom Avery silně pochyboval. Za správnou cenu bylo na prodej všechno. „Dám vám šest penčí.“

Oči se jí rozšířily. V jejich hlubinách zahlédl záblesk zoufalství. Šedé hlubiny. Šedé hlubiny obkreslené kouřovou linkou. Čekal na její souhlas.

Zavrtěla hlavou. „Obávám se, že by to zničilo vzhled kloboučku.“

Zamrkal. Opravdu ho odmítla? „Můžete na něj udělat nové.“ Mávl rukou k ostatním kloboukům. „A do výlohy zatím dejte jiný.“ Pohlédl na jeden ověšený růžovými poupaty. „Tenhle je stejně hezký jako ten ve výloze.“ Pokusila se o něj mdloba, a tak se jednou rukou opřel o pult v naději, že si toho dámy za ním nevšimne.

Ruka se snubním prstenem okamžitě slétla na

pult, jako by ho chtěla ochránit před jeho tíhou. Při pohledu na ten prsten pocítil nával zklamání. Opravdu? Ne, byl jen zklamaný, že mu nechce prodat ty kytky. „Dobře. Dám vám šilink.“

No, kdo je teď zoufalec? A proč? Stejně dobře může koupit pugét od květinářky. Stojí na každém rohu. Až na to, že mu něco říkalo, že tuhle hedvábnou kytici by Mimi přijala s mnohem větším potěšením. A on nikdy neopomíjel své bravurně vycvičené instinkty zkušeného hazardního hráče. Ano, spoléhal na své schopnosti a nikdy nehrál hloupé hry, které stály na vrtkavé Štěstěně, ale bylo tu i to jisté cosi, co mu říkalo, kdy vsadit hodně a kdy se držet zpátky. A právě teď měl pocit, že jde o ty květiny.

Jeho směrem zamířilo další temné zamračení. „Nebudu zneužívat situace někoho, kdo očividně přebral. V tuhle roční dobu je na ulici k dostání spousta živých fialek.“

Rukama udělal rozmáchlé gesto. Proč je k čertu tak umanutá? „Živých?“ vysmál se jí. „Budu rád, když do odpoledne nezvadnou.“ Naklonil se a věnoval jí svůj nejrozsafnější přátelský úsměv. „Potřebuju na někoho udělat dobrý dojem. Tyhle květiny jsou lepší než pravé.“

Tázavě se na něj podívala. „Jestli chcete udělat dobrý dojem, řekla bych, že budete muset nejprve vystřízlivět.“

„Na prodavačku jste dost přímá a věčná, že?“

Nepatrně se zarděla. „Jestli nepotřebujete nic jiného...“

„Neodejdu, dokud mi neprodáte ty zatracené kytky.“

„Pak si budete muset koupit celý klobouk.“

Aha! Tak *o tohle* jí celou dobu šlo. Rozhlédl se okolo sebe.

„Odhaduju, že v téhle zapadlé uličce nemíváte moc zákazníků. Není lepší mít v ruce šilink než neprodat vůbec nic?“

Krátce zavřela oči. Zmocnil se ho nepříjemný pocit, protože si uvědomil, že to, co zvítězilo nad jejím rozumným postojem k jeho požadavku, bylo čiré zoufalství. Bohužel měl pravdu. Všechno má svou cenu.

„Tak tedy dobrá. Prodám vám ty fialky.“

Obešla pult. Ustoupil, aby mohla projít úzkým prostorem obchodu a opět ho upoutala její výška. Měl také možnost prohlédnout si něco, co by bez váhání označil za skvostnou postavu. Když se sklonila, aby vytáhla klobouček z výlohy, obepnula jí tmavá látka úzké sukně lákavé křivky zadečku a Avery si s překvapením uvědomil, že bez ohledu na obyčejnou barvu jsou prodavaččiny šaty z té nejkvalitnější bavlny.

To bylo zvláštní.

Znovu se přitiskl k policím, když kolem něj procházela zpět k pultu s kloboučkem v ruce. Pak sundala z police jiný kousek, aby ho umístila do výlohy, ale ne ten, který Avery navrhoval, což mu neuniklo. Zvolila letní klobouk s několika žlutými stuhami a trsem třešní na krempě. Chvíli ho natáčela, a jakmile byla spokojená, vrátila se k pultu. Opatrně z kloboučku sundala fialky a zabalila je do hedvábného papíru.

„Doufám, že na vaši paní udělají dobrý dojem.“ Natáhla k němu ruku. „Jeden šilink, prosím,“ požádala suše.

Tón jejího hlasu ho zasáhl, očividně považovala jeho dárek za ubohý. Podíval se na zboží vystavené ve vitríně. „Kolik stojí tenhle kapesník? Ten s výšivkou fialek.“

„Třicet centů.“ Poprvé od chvíle, kdy vešel do

obchodu, se usmála a celá její tvář se změnila z obyčejné na hezkou. Ne přímo krásnou, ale... Hezkou. Zamrkal.

Vytáhla zásuvku, vzala z ní jemný kapesník a položila ho na pult. Averym projela další vlna vyčerpání, ale přinutil se narovnat. Kromě toho už utratil dost. Hedvábné fialky za šilink? Musel být přece jenom opilejší, než se domníval.

„Vezmu si to, paní...“

Znovu se jí v obličeji objevil záblesk nachové barvy.

„Greystokeová.“

Greystokeová. To jméno mu znělo povědomě. Opřel se o pult a sledoval, jak hledá ještě něco v zásuvce, než z ní vytáhla vizitku, kterou zabalila do hedvábného papíru spolu s kapesníkem.

„Pro případ, že byste věděl o někom, kdo by měl zájem o jeden z našich kloboučků. Jsou velmi kvalitně zpracované. Třeba vaše paní...“ Nadějeplně se usmála.

Znovu se přistihl, že na ni nechápavě zírá. „Nejsem ženatý.“

Podívala se na úhledně zabalený balíček. „Aha.“

„Obojí je pro jednu mou zvláštní známou.“ Proč má, ksakru, potřebu říkat něco takového? Prodáváče do jeho záležitostí vůbec nic není. „Velmi zvláštní známou.“

„Jistěže.“

V jejím hlase nebyla ani stopa zájmu. Převázala balíček stuhou. Avery se jí uklonil a předal jí svou navštívenku.

„Bylo mi potěšením s vámi obchodovat, paní Greystokeová.“

Když už byl na ulici, podíval se vitrínou do obchodu a viděl, jak paní Greystokeová přerovnává

výstavku kapesníků a pozoruje ho koutkem oka. Ne-pochybně se chtěla ujistit, že co nejdříve odejde.

Nasadil si klobouk a vyrazil.

Svazek hedvábných fialek za celý šilink. Doufal, že Mimi Luttrelová tuto oběť patřičně ocení. Ale o těch kloboučcích jí řekne. Protože paní Greystokeová o nich mluvila pravdu, i ve svém podnapilém stavu poznal, že jsou té nejlepší kvality.

Pokud Carrie chovala nějakou naději, že nákup lorda Averyho vyústí v zástupy koupěchtivých dam bažících po jejich kloboučcích, byla se jí během následujících dvou dnů nucena vzdát. Klobouk nekoupil, pouze uloupil jeho ozdobu. Zmíněný klobouček, teď už bez fialek, ležel na nejvyšší polici a měl tam zůstat až do jejího návratu do Kentu.

Ležel tam jako stálá připomínka jeho šibalského úsměvu a krásných hnědých očí lemovaných nejdelšími řasami, jaké kdy viděla. Ničivě krásných hnědých očí se zlatými skvrnkami, které se v nich třpytily jako sluneční paprsky. Nemluvě o tom, že se nad ní *vypínal*, což mohlo udělat jen velmi málo džentlmenů, s nimiž se dosud setkala.

K čertu s tím, nechce myslet na lorda Averyho, mladšího syna vévody, jak zjistila z jeho navštívenky. Byl to zámožný mladý muž, kterého měla přimět koupit si *tucet* vyšíváných kapesníků, místo aby se nechala umluvit a dovolila mu odejít s *jedním*.

Jak by řekl její otec, promarnila nejlepší příležitost.

Představa, že se vrátí k dámám do Westramu s ohromující částkou jednoho šilinku a třemi pence-mi, spolu s ochuzeným kloboučkem, pro ni byla jako noční můra. Letáky, které rozdala, nepřilákaly ani jedinou zákaznici, takže se neodvažovala použít ani

jedinou penci z tak nízkého výdělku k výrobě dalších. Zkrátka a dobře, obchod, do něhož vkládala tak velké naděje, byl neúspěšný. Z toho mála peněz, které přes zimu našetřila, si budou moci dovolit zaplatit ještě jeden týdenní nájem, než bude muset zavřít.

Bylo to tak frustrující!

Carrie si byla naprosto jistá, že kdyby dámy ze společnosti uviděly tyhle kloboučky, jejich originální vzhled a pečlivé zpracování, šly by na dračku. Jenže jak toho dosáhnout? Toho rána už potřetí přerovnála věci pod skleněnou deskou pultu. Krajkové rukavičky položila vedle vějíře z kuřecí kůže, který Marguerite pomalovala pastorálním výjevem a chystala se znovu posadit.

Zvonek nade dveřmi zacinkal. Carrie se rychle narovnála a vzápětí jí poklesla čelist. „Lord Avery?“

Uklonil se. „Paní Greystokeová.“

Podívala se za něj, ale po oné *výjimečné dámě*, o níž se minule zmínil, nebylo ani stopy. „Jak vám mohu pomoci?“

„Potřebuji další z vašich drobností.“ Prohlížel si klobouky, zatímco si ho Carrie nechápavě měřila.

„Toto je kloboučnictví, pane. Koupil jste si svazek fialek a já nemám v úmyslu zničit nic dalšího kvůli nějakému rozmaru. Ráda vám však prodám celý klobouk. Co s ním pak uděláte, je na vás.“

Ach bože, takhle se se zákazníkem nejedná. Zvláště pak ne s mladším synem vévody. Jenže ona má pravdu!

„Neřekl bych, že je zničený.“ Věnoval jí ten srdcervoucí lehkavý úsměv, který ji vyvedl z míry, už když se tu objevil poprvé. Dnes ráno mu to slušelo ještě víc než tehdy. Krásné oříškové oči měl jasné a zářivé, sako nažehlené, tmavě hnědé vlasy pečlivě učesané. A ten úsměv... Úplně jí decimoval vnitřnosti.

„A kromě toho,“ pokračoval, „dámský klobouk je příliš delikátní záležitost, než aby jej mohl kupovat džentlmen. Podle mých zkušeností si jich dáma potřebuje vyzkoušet hned několik, než se pro některý rozhodne. Necháváte snad svého manžela, aby vám kupoval klobouky?“

„Můj manžel je mrtvý.“

Stiskla zuby. Proč mu to řekla? A ještě tak neoma-leně. Může si začít myslet, že má o něj zájem, a než se naděje, využije toho. Tohle muži dělali. Přinejmen-ším jim to jako žačkám vštěpovali na *Akademii pro urozené dámy paní Thackerové*.

Do tváře se mu vloudil soucitný výraz. „To je mi líto.“

Proč by mu to mělo být líto? Nic pro něj nezna-menala. Ale ohledně koupě kloboučku pro dámu měl pravdu. Většina žen si jej skutečně raději vybí-rala sama. Na koupi klobouku bylo něco intimního a lordu Averymu sloužilo ke cti, že si to uvědomil. Ten muž se v ženách očividně vyznal. Jistě si může dovolit malý návrh.

Opatrně se na něj usmála a přála si, aby dokáza-la být trochu okouzlující. „Možná byste ji mohl vzít s sebou a nechat ji, ať si vybere.“

Tiše se zasmál. Byl to hluboký, sytý zvuk, který v jejím břiše vyvolával něco jako ozvěnu. „Možná někdy. A zatím...“

„No, pochybuji, že by nějakou dámu potěšilo, kdy-by dostala stejný dárek, byť v jiné barvě a podobě.“

Svraštil čelo. „Ne, máte pravdu.“

„A co rukavičky?“ Vytáhla jeden pár a položila je na pult.

„To je příliš praktické.“

„Vyšívané papuče?“ Položila jich před něj hned několik.

„Příliš všední.“

„Tyhle ne. Lépe propracované nikde nenajdete.“

Zavrtěl hlavou. „Raději bych něco víc...“

„Romantického?“ sladce se usmála.

„Nevšedního.“

„Co třeba vějíř?“ Roztáhla dva ručně malované hedvábné vějíře a předvedla mu jemné malby. Jeden byl s výjevem z tanečního sálu a druhý malebná venkovská krajinka. Lord Avery jeden zvedl, otevřel ho a znovu zavřel. Chvíli si kresbu mlčky prohlížel.

„Velmi pěkné. Jsou dovezené z Východu?“

„Ne, vyrábí je moje švagrová.“

„Má rozhodně talent.“

Carrie se usmála. Měla z pochvaly práce své švagrové radost. Byla jedináček a představa, že bude mít sestry, ji nadchla. Lord Avery jen stál a zíral jí na ústa, jako by ještě nikdy neviděl ženský úsměv. Cítila, jak ji polévá horko. Bože, ten chlap byl nesnesitelný svůdník.

„Vaše *výjimečná dáma* ho bude ráda používat,“ řekla s jistotou v hlase. „Budou jí ho závidět všichni její známé.“

Ostře se na ni podíval. „A získá mi její přízeň?“

Povzbudivě přikývla. „Bezpochyby.“

„Kolik?“

„Půl libry.“

Sevřel rty. „To je trochu moc, nemyslíte?“

„Nestojí snad ta dáma za to, pane?“ Otevřela vějíř.

„Nícméně protože jste stálý zákazník, jsem ochotná vám jej prodat za dva šilinky.“ To bylo o šest pencí víc, než cena, na které se dohodla se švagrovými, ale zdálo se, že lord Avery jej naléhavě potřebuje. A ona naléhavě potřebovala jeho peníze.

„Dobrá tedy. Dva šilinky. I když mám pocit, že z této dohody vycházím hůř.“

Mít takový pocit není pro zákazníka nikdy dobré. „Ujišťuji vás, pane, že další takový vějíř nikde jinde nenajdete.“

„Já vidím další přímo tady.“ Ukázal na třetí vějíř.

Carrie jej roztáhla. Byl z bleděmodrého hedvábí a zobrazoval oceán při západu slunce. „Nejsou stejné.“

Ušklíbl se. „Teď jste mě dostala, paní Greystokeová. Dobrá, vezmu si ten první vějíř za dva šilinky.“ Vytáhl peníze.

„Doufám, že můj obchod doporučíte své dámě,“ řekla co nejklidněji navzdory zběsilému rytmu, v němž jí bušilo srdce. Bylo to kvůli němu? Nebo jen z uvědomění, že konečně něco prodala? Zabalila vějíř. „Až bude příště potřebovat klobouk.“

„To rozhodně udělám. Zmíním se o vašem obchodě všem svým známým.“

Uklonil se a odešel s malým balíčkem zastrčeným v podpaží. Když mizel ve dveřích obchodu, nedokázala si Carrie pomoci, musela obdivovat jeho štíhlou, vysokou postavu. Působil mužně, a navzdory elegantnímu střihu oblečení sportovně a zdatně. Nepochybně by byl úžasným milencem.

Začervenala se. Tak hříšné myšlenky týkající se muže, kterého sotva znala, jistě vyvolalo jeho flirtování.

Jenže, proč by to mělo vadit? Myšlenky patří jen jí samotné, a dokud zůstanou pouhými myšlenkami, nikomu to neuškodí.

Jaké by bylo, kdyby jí takový pohledný pán věnoval pozornost? Lord Avery bude v umění svádění zajisté mistrem, a ona ještě nikdy nebyla objektem pozornosti urozeného džentlmena. Dokonce ani vlastního manžela.